

τρέχοντος έτους. Χώρια τά σαράκια πού έτρωγαν τά παράθυρα και τίς φωτογραφίες... Έτσι έχασα τό σόι μας και δέν τό γνώρισα ποτέ. Σάν τούς πρωθυπουργούς τής χώρας, πού έπρεπε νά τούς μάθω μέ τό ζόρι.

Άκουμπισμένος στό τραπέζι, άκουγα τό σαράκι του πού ροκάνιζε στό ρυθμό τής καρδιάς. Άναστέναζα τά ροκανίδια και δάκρυζαν τά μάτια μου. Οί άλλοι του οίκογενειακού μας «συλλόγου» βουτούσαν τά παξιμάδια κι έτρωγαν άμίλητοι. Πάνω στό περβάζι του παραθυριού, στεκότανε στά πουλίσια ποδάρια του τό ρολόι μέ τήν πανσέληνο μούρη και τό μπερεδάκι του κουδουνιού του, και δούλευε, σπάζοντας κομματάκι-κομματάκι, νά βγάλει τίς ώρες πού του κλεισαν μέσα.

